

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 82: Forslag til lov om postvirksomhed.

Af trafikministeren (Jan Trøjborg).

(Fremsat 24/11 94. Første behandling 1/12 94.

Betænkning 19/1 95. Anden behandling 27/1

95. Tillægsbetænkning 27/1 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 120 stemmer (S, V, KF, SF, FP, RV og CD) mod 5 (EL); 1 (Jacob Haugaard (UP)) stemte hverken for eller imod.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 95: Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Beskatning af Post Danmark).

Af skatteministeren (Carsten Koch).

(Fremsat 7/12 94. Første behandling 13/12 94.

Betænkning 18/1 95. Anden behandling 27/1

95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 119 stemmer (S, V, KF, SF, FP, RV og CD) mod 5 (EL); 1 (Jacob Haugaard (UP)) stemte hverken for eller imod.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Forespørgsel nr. F 27:

Forespørgsel til finansministeren: »Hvad kan finansministeren oplyse om de tilbud, regeringen har afgivet inden for de overenskomstråder, hvor staten i øjeblikket forhandler overenskomster?«

Af Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL).

(Forespørgslen anmeldt 10/1 95. Fremme af forespørgslen vedtaget 17/1 95).

Begrundelse

Jette Gottlieb (EL):

Indledningsvis vil jeg gerne slå fast, at Enhedslisten ikke er af den opfattelse, at det er Folketinget, der skal føre overenskomstforhandlinger med statens ansatte. Der er ingen tvivl om, at den opgave påhviler finansministeren; men ministeren forhandler på statens vegne, og vi finder det derfor naturligt, at Folketinget har lejlighed til at få en redegørelse og til at give nogle gode råd op til disse forhandlinger om, hvordan en fornuftig og ansvarlig arbejdsgiver bør optræde.

Vores formål er altså ikke at få fremlagt ministerens forhandlingstaktik eller finurlige detaljer i de enkelte overenskomster her midt i forløbet. Vi ønsker en redegørelse og en debat om de store linjer.

Regeringen har i en række folketingsdebatter, bl.a. op til finanslovvedtagelsen, lagt op til, at arbejdsmarkedets parter var bedst egnede til at forhandle en række spørgsmål, som Folketinget ikke skulle gribe ind i. Jeg tænker f.eks. på spørgsmål som lønmæssig supplerings af orlovsydelse, adgang til efteruddannelse, et socialt kapitel, der sikrer svage grupper med nedsat erhvervsevne, afvikling af overarbejde osv.

Nu står vi så i en situation, hvor regeringen som arbejdsgiver for 200.000 ansatte har mulighed for at lade handling følge på ord. Denne mulighed vil vi gerne give et par ord med på vejen.

Besvarelse

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg skal ikke skjule, at jeg er en lille smule forundret over, at vi skal have denne forespørgselsdebat.

Forhandlingerne er jo i fuld gang. Der blev udvekslet krav umiddelbart før jul. Jeg har haft møder med Centralorganisationernes Fællesudvalg den 6., 20. og 27. januar, hvor kravene er uddybet og forhandlet. En række arbejdsgrupper er nedsat.

Der forhandles naturligvis som sædvanlig under den forudsætning, at man ikke er enige om noget, før man er enige om det hele. Vi har en række udestående spørgsmål om rammen, reguleringsordningen, fleksibilitet i barselorlov, omsorgsdage og decentral løndannelse.

Jeg mener ikke, det ville være rigtigt af mig at hensyn til det videre forløb at gå mere i detaljer om indholdet af forhandlingerne.

Forhandling

Jette Gottlieb (EL):

Vi mener faktisk, det er vigtigt at få en almen debat om, hvad der bør foregå under disse offentlige forhandlinger. Det, der bør være retninggivende for finansministerens forhandlingsindsats med de offentligt ansatte, må være samfundsmæssige hensyn. Der bør tages hensyn til økonomien, til beskæftigelsen, til kvaliteten af de offentlige ydelser og til de ansattes velfærd.

Den offentlige sektor har siden begyndelsen af 1980'erne været under konstant pres, og de offentligt ansatte har været en jaget gruppe, ikke ud fra rationelle eller driftsmæssige begrundelser, men af ideologiske grunde. Det var magtpåliggende for den borgerlige regering at vise, at den var i stand til at slanke den offentlige sektor, alt imens opgaverne voksede og voksede.

Når antallet af offentligt ansatte ikke må stige, er der kun den løsning at intensivere og strøse arbejdet for den eksisterende arbejdskraft og at give de ansatte en ustyrlig mængde overarbejde – i 1993 til en værdi af 1 mia. kr. svarende til 4.000 fuldtidsansatte. Det må der ryddes op i med afspadseringsordninger ved denne overenskomst af hensyn til både de ansatte og de endnu ikke ansatte, der på den måde kommer i arbejde.

Det samme gælder orlovsordningerne. Det blev i finanslovdebatten gang på gang fremhævet, at det var et overenskomstspørgsmål at sikre gode orlovsmuligheder, og at flere ville få mulighed for at bruge dem. Lad os tage regeringen på ordet på dette område. Lad os få nogle bestemmelser, der sikrer øget brug af muligheden for videreuddannelse på uddannelsesorlov. Lad os få nogle økonomiske muligheder, der sikrer, at også fædre tager børnepasningsorlov, og at andre kommer i arbejde imens.

Det samme hensyn må tages, når jobtræningspladser overføres til faste stillinger. Hele den offentlige sektor ville bryde sammen, hvis man droppede jobtræningsordningerne, så meget er de indarbejdet i den daglige drift i de enkelte offentlige virksomheder. Det viser med al ønskelig tydelighed, at opgaverne faktisk er der, at jobbene faktisk er der, men at man har valgt at finansiere dem af andre kasser, via andre poster på den samme finanslov. Det har ingen mening og skaber et ukonstruktivt gennemtræk i de offentlige institutioner, samtidig med at det skaber uværdige løn- og arbejdsforhold for de jobtrænede.

En yderligere indsats for at sikre en regulær beskæftigelse og samtidig lette trykket for de allerede ansatte kan ligge i at tilbyde, at dagpenge og aktiveringsmidler kan overføres til brug for ekstraansættelser. Det koster ikke staten én krone, men afprøver, hvad det vil betyde for de ansatte og brugerne af det offentlige system, hvis arbejdstiden nedsættes.

Der er en særlig tendens til at dele arbejdsmarkedet op i præmiearbejderne, der kan klare det hele, og så alle de andre. Vi er ved at få et arbejdsmarked, som det kun er de allerstærkeste beskåret at fungere i. Alle andre bliver gjort til svage grupper, der skal ansættes på særlige betingelser: gamle, unge, syge, langsomme, slidte og folk, der har været ledige. Det er helt uholdbart.

Det er det, der afspejler sig i tankerne om, at man skal have nogle specielle sociale kapitler. Det synes vi er en løsning, fordi forløbet har været så langt; men vi synes ikke, at vi skal skabe nye problemer af samme type. Og det er jo det, der ligger i tankerne om ungdomsløn, indlæringsløn, indslusningsløn, oplæringsløn, og hvad barnet ellers er blevet kaldt. Ideen er forkert og må ud af forhandlingerne. Ellers bliver resultatet, at når først de unge er blevet ansat, fordi de er billigere, skal man også til at lave særlige ordninger for dem, der er over 35 år – og sådan kan man blive ved.

Ud over de allerede fremhævede ting er det nødvendigt at tage fat på lønnen. Det offentlige må følge med det private arbejdsmarkeds lønudvikling. Vi må sikre, at der bliver en fælles lønudvikling. Alle tanker om lokalløn har vist sig kun at have skadelige virkninger. Det hjælper ikke, at man begynder at kalde det noget andet, at man afskaffer lokallønnen, men derefter går over til speciallønordninger på de enkelte institutioner; det duer ikke. Der skal være et fælles lønsystem, som i øvrigt lægger større vægt på et ligelønsprincip.

Til slut vil vi sige, at hensigten med overhovedet at rejse denne debat er at sikre, at vi kan få en offentlig sektor, som fungerer på demokratisk vis, hvor brugerne har indflydelse på, hvordan forholdene er, og hvor de ansatte får mulighed for at udfolde sig til gavn også for brugerne.

Herefter vil jeg gerne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

- »På baggrund af drøftelse af finansministerens redegørelse om de igangværende overenskomstforhandlinger inden for statens område skal Tinget opfordre finansministeren til, at der i de fortsatte forhandlinger lægges vægt på,
- at adgangen til orlovsordninger udvides ved, at der økonomisk skabes bedre muligheder herfor,
 - at der under overenskomstforhandlingerne med staten gives tilbud om, at dagpenge kan anvendes aktivt til nedsættelse af arbejdstiden,
 - at alt overarbejde afspadses,
 - at der sikres en lønmæssig udvikling, der følger udviklingen på det private arbejdsmarked,
 - at der indgås en rammeaftale, således at der på de statslige arbejdspladser gennem lokalaftaler åbnes for job til grupper med nedsat erhvervsøvn,
 - at jobtræningspladser overgår til faste stillinger,
 - at alle forslag om indførelse af særlige løntrin for unge, særlig oplæringsløn og et fremtidigt lønsystem baseret på såkaldt resultatløn tages af bordet,
 - at finansministeren tager de statsansattes modstand mod lokalløn til efterretning og afskaffer lokallønnen, og
 - at der i forbindelse med en kommende revision af det statslige lønsystem lægges større vægt på et ligelønsprincip.

Folketinget opfordrer endvidere regeringen til at afgive en redegørelse om indholdet i den aftale, der sendes til afstemning blandt statens ansatte.

Herefter går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«
(Dagsordensforslag nr. D 31).

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Børge Bakholt (S):

Som finansministeren lige har sagt, har parterne udvekslet deres krav med hinanden, og forhandlingerne er i gang, men endnu ikke afsluttet.

Forhandlingerne kører på normal måde, præcis som der er tradition for her i landet, og det er ikke nogen god idé, at Folketinget begynder at blande sig midt i forhandlingerne. Parterne skal have fred og ro til at forhandle en løsning på plads, og derfor kan vi ikke stemme for den dagsorden, som er foreslået af Enhedslisten. Vi stemmer imod den.

Thor Pedersen (V):

Det vil være velkendt for de fleste, der beskæftiger sig med samfundsøkonomiske analyser, at man udviser den største grad af solidaritet med de ledige, hvis man undgår generelle lønstigninger eller begrænser dem mest muligt for at sikre flest mulige et arbejde; det gælder også for det offentlige område.

Hertil kommer, at fleksible løn- og arbejdstidssystemer vil bidrage til optimal konkurrenceevne, produktion og beskæftigelse og derved til sikring af et velfærdssamfund og bedst mulig offentlig service. Det håber og tror jeg at finansministeren er opmærksom på.

Til forespørgerne fra Enhedslisten skal jeg ikke undlade at bemærke, at jeg finder forespørgslen upassende og ikke mindst upassende på dette tidspunkt. Med respekt for magtens tredeling tilkommer det ikke Folketinget at føre lønforhandlinger på det offentlige område; det er regeringens opgave og ansvar. Hvis Folketinget er eller bliver utilfreds med en regerings forhandlingsresultat, kan Folketinget udtrykke mistillid til regeringen, og hertil kommer, at aftaler, der efterfølgende måtte kræve lovgivning, vil være Folketingets ansvar.

Forespørgslen har derfor et forkert indhold på et forkert tidspunkt, og Venstre kan heller ikke støtte dagsordensforslaget.

Pia Christmas-Møller (KF):

Der er ingen grund til at pakke tingene ind. Lad mig derfor sige ligeud, hvad vi mener i den konservative gruppe om denne forespørgsel: Vi mener, den er fuldstændig malplaceret.

Overenskomstforhandlingerne er netop nu i fuld gang. Rent bortset fra, at det rent forhandlingstaktisk ville være fuldstændig håbløst, hvis et folketingsflertal tvang regeringen til at lægge alle kortene frem til almindelig offentlig beskuelse, ville det derudover være med til at udhule regeringens ansvar. Det deltager vi simpelt hen ikke i fra konservativ side.

Det er og skal fortsat være regeringens ansvar at føre overenskomstforhandlinger med de statsansatte. Det er regeringens ansvar at sikre et ansvarligt resultat, ligesom regeringen bærer det fulde ansvar for den samlede økonomiske politik i dette land. Det er et ansvar, som regeringen skal stå til regnskab for over for vælgerne og over for Folketinget. Det ansvar har vi fra konservativ side tænkt os at holde regeringen fast på.

Den foreslåede dagsorden kan vi ikke give tilslutning til. Den synes at være formuleret på modpartens side. Vi kan overhovedet ikke se, at der er nogen mening med at stille et sådant dagsordensforslag på et tidspunkt som dette. Folketinget skal ikke føre overenskomstforhandlinger; det er regeringens opgave.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Vi har ikke foreslået, at vi skulle føre overenskomstforhandlinger her. Vi har bare foreslået, at vi skulle tage en åben debat om, hvad der er vores mening, hvad vi synes der bør komme ud af overenskomstforhandlingerne, og hvad det er vi synes er gavnligt for at nå de mål, som vi følger herinde på andre måder.

Vi taler jo hele tiden om, hvor vigtigt det er med en bestemt lønudvikling, hvor vigtigt det, man gør ved overenskomsterne, er for beskæftigelsen, at man skal tage hensyn til de socialt svage, og at man skal diskutere orlovsordninger. Hele tiden i vores debatter snakker vi om alt det, der skal klares på arbejdsmarkedet gennem parternes forhandlinger. Hvorfor vil så ingen herinde, hverken regeringen, Venstre eller De Konservative, være med til at diskutere,

hvad vi mener arbejdsmarkedets parter skal gøre?

Anne Baastrup (SF):

Finansministeren gjorde rede for, at han var forundret over debatten i dag. Det handler om, at der har været møde med Centralorganisationernes Fællesudvalg før jul, hvor kravene blev udtaget. Ministeren vil derfor ikke gå i detaljer; men han kan vel som arbejdsgiver for de statsansatte tilkendegive, hvilke krav der er prioriteret?

SF går ud fra, at disse krav til dels kom frem i finansministerens publikation fra 1994, hvor man satte fokus på personalepolitikken. Skal de gode intentioner i den politik fremmes, skal det naturligvis følges op, når finansministeren fremlægger krav op til overenskomstforhandlingerne.

Men finansministeren har ret: Vi er for sent ude med denne forespørgselsdebat. Måske skulle vi i virkeligheden arbejde på, at den til enhver tid siddende finansminister forud for hver overenskomstfornyelse kom med en redegørelse for, hvad det egentlig er, man vil prioritere i de kommende overenskomstforhandlinger, for det er ganske centralt, hvad man som statslig arbejdsgiver lægger vægt på.

SF's konklusion er altså, at det er en god idé med denne forespørgsel, men at den desværre kommer for sent.

Det skal imidlertid ikke forhindre os i at diskutere statens rolle i overenskomstforhandlingerne, for det er et centralt emne. Det er selvfølgelig i orden, at Folketinget diskuterer statens rolle som arbejdsgiver, en diskussion, der både omfatter, hvilke tilbud staten skal give sine lønmodtagere, og hvilke modkrav staten ønsker opfyldt.

Hvis SF skulle bestemme statens rolle, ville vi lægge vægt på, hvordan de statslige overenskomster kan bidrage til, at de statslige arbejdspladser kan fungere bedst muligt til gavn for brugerne, til gavn for samfundet som helhed, og sikre de ansattes trivsel og arbejdsmiljø. Men selvfølgelig skal staten også tænke på, hvordan overenskomster på det statslige område kan virke ind på andre overenskomstområder.

Når vi i dag skal forholde os til de statslige overenskomster, står vi i en slags arbejdsgiverrolle: Folketinget som repræsentant for staten, hvor staten er arbejdsgiver for mange lønmodtagere. I andre sammenhænge, f.eks. ude i de faglige kredse, diskuterer vi gerne berettigede

lønmodtagerkrav over for private arbejdsgivere og over for staten og de kommunale organisationer som arbejdsgivere.

Det er langt fra ligegyldigt, om man ser sagen fra arbejdsgiver- eller lønmodtagerside. Både i rollen som en progressiv, fremadrettet arbejdsgiver og i en situation, hvor de statslige overenskomster kan smitte af på de andre overenskomster, er statens rolle uhyre vigtig.

SF lægger i den forbindelse vægt på følgende prioriterede krav og tilbud: afspadsering af overarbejde, afskaffelse af dobbeltarbejde, mere efteruddannelse, rotation gennem orlov og efteruddannelse, afskaffelse af den nuværende form for lokallønsmidler, en vis fleksibilitet med hensyn til faggrænser på lønmodtagernes vilkår, åremålsansættelse af ledere, mere ensartede ansættelsesvilkår for lønmodtagerne, mere indflydelse på egne arbejdsvilkår, arbejdspladsdemokrati, sikring af skånejob, udarbejdelse af en seniorpolitik, ligebehandling af mænd og kvinder, ligebehandling af etniske grupper osv.

Vi har i SF's folketingsgruppe overvejet, om vi kan støtte Enhedslistens forslag om motiveret dagsordenen, men vi har den opfattelse, at Enhedslisten har blandet arbejdsgiverrollen og lønmodtagerrollen sammen. Der er mange af de pinde, som Enhedslisten har fremlagt i sit dagsordensforslag, som vi er hundrede procent enige i, men den rolle, som vi har her i dag, er arbejdsgiverrollen; og vi mener altså, at de synspunkter, som vi har trukket frem, er mere i overensstemmelse med arbejdsgiverrollen. Vi vil derfor vælge at undlade at stemme.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Vi er da helt positive over for det, hvis SF skulle foreslå en anden dagsorden, hvor man tager de lønmodtagerkrav med, som vi åbenbart har beskrevet ganske udmærket, og hvor SF så tilføjer arbejdsgiverkravene.

Vi vil da gerne høre: Hvad er det for nogle arbejdsgiverkrav, der skulle have stået i dagsordenen?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Der er ikke tale om en ordforbistring hos mig. De krav, som Enhedslisten har opstillet i dagsordenen, er lønmodtagerkrav, og vi skal i den rolle, vi sidder i i Folketinget lige nu, holde tungen lige i munden, for vi har arbejdsgiverrollen. Og vi mener, at de andre områder, som vi peger på, er mere centrale.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil godt komplimentere SF's ordfører for det sidste indlæg, for jeg synes faktisk, det er meget relevant at dokumentere, hvorfor denne debat er fuldstændig håbløs. Vi kan nemlig ikke rode arbejdsgiver- og arbejdstagerrollerne sammen. Regeringen skal varetage arbejdsgiverrollen i forhold til de statsansatte, og så har vi nogle arbejdstagerorganisationer, der skal varetage de ansattes interesser.

Derfor synes jeg også, SF burde tage den fulde konsekvens og ikke på et senere tidspunkt begynde at kræve, at finansministeren skal komme med en redegørelse forud for næste overenskomstperiode.

Jeg synes, SF skal tage konsekvensen af det meget klare syn, der kom til udtryk lige før.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er det jo sådan, at staten som arbejdsgiver har mange muligheder for at tilrettelægge en personalepolitik, der kan være fremadskuende.

Derfor mener jeg, at vi som medlemmer af Folketinget er ansvarlige for de linjer, man fra Finansministeriets side lægger op til i de kommende overenskomstforhandlinger, og derfor synes jeg faktisk ikke, det er nogen dårlig idé, at vi i Folketinget i fællesskab finder ud af: I hvilken retning er det, vi vil gå? Vi er arbejdsgivere med finansministeren som repræsentant.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Så er vi tilbage i ordførerrækken.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne have lov til at starte med at sige, at Fremskridtspartiet altid er glad for, at der kommer nogle nye forespørgsler; det skal man såmænd ikke høre noget ondt for. Det eneste, der er problemet, er i virkeligheden tidspunktet for denne forespørgsel, for der er ingen tvivl om, at Folketinget overhovedet ikke kan blande sig i en løbende forhandling, og det er jo faktisk det, der pågår i øjeblikket.

Fremskridtspartiet er af gode grunde heller ikke enig i den motiverede dagsorden, som er foreslået af Enhedslisten, men vi vil dog foreslå, at Enhedslisten tænker meget grundigt over, hvad de vil sige under det næste punkt på dagsordenen, Fremskridtspartiets beslutningsforslag nr. B 42 om godkendelse af statslige overenskomster. Der er der i virkeligheden mulighed

for at komme med de rigtige argumenter på de rigtige tidspunkter, for der er jo ingen tvivl om, at vi ikke kan gå ind og blande os, når man er midt i forhandlingen. Det tror jeg selv Enhedslisten er ved at fatte.

Når forhandlingen er færdig, skal den godkendes her, for regeringen er en mindretalsregering. Men selv om den havde været en flertalsregering, ville det såmænd også have været naturligt, at forhandlingsresultatet – det statslige forhandlingsresultat – blev godkendt her i Folketingssalen. For det er jo trods alt Folketinget, der siden hen skal finde midlerne til at betale for disse resultater, og vi har set, at det kan gå gruelig galt, hvis man ikke har sit flertal bag sig.

Bjørn Elmquist (RV):

Mit ordførerindlæg bliver meget kort.

Jeg kan i det hele henholde mig til det, finansministeren sagde ved starten af debatten her, både hvad angår argumentet for ikke at gå ind i en substansdebat nu, og hvad angår de øvrige ting, finansministeren sagde.

Peter Duetoft (CD):

Så lykkedes det Enhedslisten i dag at få sat to danmarksrekorder. Først en danmarksrekord i utidighed; det er noget af det mest utidige, vi har set, nemlig en forespørgsel, der direkte blander sig i overenskomstforhandlingerne.

Den anden rekord drejer sig om forespørgs- lers varighed her i salen. Og det glæder mig, den er så kort, som den er, for det viser, at et stort flertal i Tinget faktisk har den holdning, at det er regeringen, som har ansvaret for disse forhandlinger. Så vi hilser da denne debat og dens forløb med stor fornøjelse.

Og så vil jeg i øvrigt sige, at vi agter at stemme imod dagsordenen.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg kan kun glæde mig over, at så stort et flertal ønsker at fastholde regeringen på dens ansvar for at føre disse forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Når det nu ikke kan lykkes at afæske finansministeren et eneste synspunkt her fra talerstolen med hensyn til, hvad der foregår i øjeblikket, og man må nøjes med at læse om det i pressen, kunne man måske få finansministeren til at give tilsagn om, at der kommer en redegørelse herfra om forhandlingsforløbet, og om, hvad staten så

mente den fik ud af overenskomstforhandlingerne, hvilke fremskridt der skete.

Hermed sluttede forhandlingen.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg skal her udsætte mødet i ti minutter, da vi skal have omdelt dagsordenen, før vi kan gå til afstemning. Mødet genoptages i dag kl. 13.47.

Mødet udsat kl. 13.37.

Mødet genoptaget kl. 13.47.

Man gik til afstemning.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 31 af Jette Gottlieb (EL) (se foran) forkastedes, idet 5 (EL) stemte for, 92 (S, V, KF, FP, RV og CD) imod; 9 (SF) stemte hverken for eller imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 42:

Forslag til folketingsbeslutning om godkendelse af statslige overenskomster.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 18/1 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Beslutningsforslaget er en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 10 fra folketingsåret 1990-91, 2. samling.

Den daværende finansminister afviste beslutningsforslaget med henvisning til, at en ordning som den foreslåede ville være uanvendelig i en forhandlingssituation. Det må derfor fastholdes,